

lega pimmedas seie ja seõna; ägga ta ei leidnud muud, kui paljad seina mûrid. Siin hakkab temma kartma, jooskeb ukse jure ja kutsub wahhi soldati, kes sadja sammo emal seisits, et se piddi rüggemendi õppetajat ehe preestrit üles ãrratama ja tedda palluma, pahha waimo árra aeama. Selle aea sees lähhâb isse kõki soendama, kus tulle-född weel öhkusid.

Siin mõtles temma eddasj ja tagasi, mis se piddi ollema ja jái wimaks uskuma, et föddo-kâia tedda kainud kohhutamas. Pea párrast sedda tulli ka se kattusigi pap ehe preester ja kaks soldatit, kahhe wahha kùundlaga seõna.

Pealik wiis neid kohhe omma waimo fambri. Kùunla walgesel nähti nûud kùl, et seal keik assi olli seggaminne lainud; agga nähha ei olnud keddagit.

Preester ütleb: „Siin ei olle ilmalikko ašja egga loma mitte likumas olnud; agga se woib olla, et nággemata waimud siin õsel omma tempa teggewad.“ Ta lugges ja õnnistas

keik asjad ja seinad, — seit muud sõa-riista ühhe õppetajal ei olle — kui korraka suurt immelikko musta kât näeb, mis mõlemad kùndlaid surnuks puhhub ja kaub isse, kui tinna tuhka, ning nenda jámad keik járele wahtima, silmad párrani lahti.

Teise páwa hommikul ollid keik alles wágga kohkunud ja hádda táis. Õmmeti olli preester keigist keige julgem, kes kurja ei kartnud.

Kui nad keik alles sures háddas ja mõttess kambriks koos ollid, läks pealik hafna peale — seit nûud olli jo páike tõusnud — ja náaggi sealt, kuida tõug soldatid õue peal sure suga naersid ja keliis neid alpimast.

Üks suur „ahw“ istus kattukse horja peal, ja teggi nenda, kuida temma preestrit olli näinud õsel teggewad. Nenda olli „ahw“ se föddokâija. Wimaks tulli keik anwalikkuk. Ahw olli forsnaast lábbi, ajo tulnud ja sealt jálle wálja lainud, kelle kaimisest ükski innimenne arro ei woinud sada. Kui ahjo-su linni pandi, ei kainud föddokâija enam.

Se ei olle mitte se ainus ašsi, mis föddo-